

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/149/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2321202822
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2321202822.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa C. D. XXX, zastúpenej splnomocnencom: Podhorský & Partners, s. r. o., so sídlom Ventúrska 1, Bratislava, IČO: 46 962 000, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o obnovu konania, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 10. mája 2022, č.k. 26C/37/2021-83 v spojení s opravným uznesením zo dňa 18. októbra 2022, č.k. 26C/37/2021-132, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením prvoinštančný súd výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal 100% náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne na základe aplikácie § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 397 písm. a) a e), § 400, § 403 ods. 1 a 2 a § 414 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobou podanou na súd dňa 19.07.2021 žalobkyňa žiadala, aby súd povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod č.k. 17Csp/132/2017. Z obsahu spisu OS Galanta sp. zn. 17Csp/132/2017 vyplynulo, že dňa 05.05.2017 žalobkyňa podaním žaloby iniciovala konanie o zaplatenie sumy 1.381,90 eur s príslušenstvom v podobe úroku z omeškania, a to z právneho dôvodu vydania bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 OZ. Rozsudkom č.k. 17Csp/132/2017-101 zo dňa 11.09.2018 súd žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia, pričom dôvodom pre zamietnutie žaloby bolo oneskorené podanie žaloby, t.j. po uplynutí premlčacej doby podľa ust. § 100 ods. 1 OZ a § 107 ods. 1 a 2 OZ. Z tam pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 30C/236/2014 zároveň vyplynulo, že dňa 11.11.2014 tunajší súd rozhodol, že žalobu o zaplatenie 646,78 eur zamietol z dôvodu, že predmetná zmluva je v rozpore s dobrými mravmi a preto je neplatná, teda že peňažné prostriedky, ktoré poskytol žalovaný (tu v procesnom postavení žalobcu) žalobcovi (tu v procesnom postavení žalovaného) mu boli poskytnuté nad rámec istiny úveru bez právneho dôvodu. Rozsudok č.k. 17Csp/132/2017-101 nadobudol právoplatnosť dňa 16.10.2018. Dňa 22.4.2021 bol vydaný rozsudok Súdneho dvora vo veci C-485/19, ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ podaný rozhodnutím Krajského

súdu v Prešove z 12.6.2019 a doručeným Súdnu dvoru 25.6.2019, ktorý súvisí s konaním LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o.. Súdny dvor v rozhodnutí o prvej otázke v znení: Má sa článok 47 (Charty) a implicitne právo spotrebiteľa na účinný prostriedok súdnej ochrany vykladať tak, že mu odporuje právna úprava v §107 ods. 2 (slovenského) Občianskeho zákonníka o premlčaní práva spotrebiteľa v trojročnej objektívnej premlčacej dobe, podľa ktorej sa právo spotrebiteľa na vrátenie plnenia z neprijateľnej zmluvnej podmienky premlčí aj v prípade, že spotrebiteľ sám nedokáže vyhodnotiť neprijateľnú zmluvnú podmienku, a toto premlčanie uplynie aj za stavu, že spotrebiteľ o povahe neprijateľnej zmluvnej podmienky nevedel, rozhodol tak, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnené zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Dňa 9.7.2020 bol vydaný rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach C-698/18 a C-699/18, ktorých predmetom sú návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podané rozhodnutiami Špecializovaného súdu Mureș, Rumunsko z 12.6.2018 a doručené Súdnu dvoru 7.11.2018, ktoré súvisia s konaniami SC Raiffeisen Bank SA proti JB a BRD Groupe Sociétés Générale SA proti KC. Súdny dvor v rozsudku rozhodol, že článok 2 písm. b), článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13, ako aj zásady ekvivalencie, efektivity a právnej istoty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia súdnu výkladu vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorého žaloba o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom podlieha trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa úplného splnenia zmluvy, ak sa predpokladá bez potreby overenia, že k tomuto dátumu spotrebiteľ musel o nekalom charaktere predmetnej zmluvnej podmienky, alebo keď pre obdobné žaloby založené na určitých vnútroštátnych právnych predpisoch táto lehota začína plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb súdom.

4. Žalobkyňa v podanej žalobe na obnovu konania tvrdila, že dôvodom pre povolenie obnovy konania je to, že je tu rozhodnutie týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní a ktoré môže privodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci (dôvod podľa § 397 písm. a) CSP) a zároveň, že rozsudok je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, ktoré je pre strany záväzné (dôvod podľa § 397 písm. e) CSP). Za takéto rozhodnutie žalobca považuje rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 z 22.4.2021, ktorý je podľa neho potrebné vykladať v spojení s rozsudkom Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18 z 9.7.2020. Žaloba na obnovu konania bola podaná pred uplynutím objektívnej lehoty troch rokov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia (rozsudok OS Galanta nadobudol právoplatnosť 16.10.2018, žaloba bola podaná 19.7.2021). Subjektívna lehota troch mesiacov podľa § 403 ods. 1 CSP odkedy sa žalobca mohol dozvedieť o dôvode obnovy bolo dodržaná len vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 vydaného 22.4.2021, nie však vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18, ktorý bol vydaný už 9.7.2020. Základným dôvodom, pre ktorý bola žaloba na obnovu konania však bolo zistenie, že ani jedno z uvedených rozhodnutí sa nevzťahuje na situáciu a nerieši otázky, ktoré boli riešené v rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 17C/132/2017-101. V rozsudku C-485/19 bola zodpovedaná otázka či sa právo spotrebiteľa na vrátenie plnenia z neprijateľnej zmluvnej podmienky premlčí aj v prípade, že spotrebiteľ sám nedokáže vyhodnotiť neprijateľnú zmluvnú podmienku, a toto premlčanie uplynie aj za stavu, že spotrebiteľ o povahe neprijateľnej zmluvnej podmienky nevedel. Toto rozhodnutie rieši situáciu plynutia trojročnej premlčacej lehoty v prípade vzniku bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/EHS o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Aj rozhodnutie Súdneho dvora v spojených veciach C-698/18 a C-699/18 rieši otázku žalôb o vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom. Ani jedno z týchto rozhodnutí, resp. ich závery nie sú aplikovateľné na vec, ktorej bolo rozhodnuté rozsudkom OS Galanta z 11.09.2018, nakoľko v prejednávanej veci k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo v dôsledku plnenia bez právneho dôvodu, nakoľko súdy konštatovali, že k platnému uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere nedošlo. Tento záver vyplýva tak z rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 30C/236/2014 z 11.11.2014, v ktorom súd považoval zmluvu o úvere pre jej rozpor s dobrými mravmi za neplatný právny úkon a tento

záver prebral aj Okresný súd Galanta v rozsudku č.k. 17Csp/132/2017-101. Predmetom konania tak nebolo plnenie zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok, resp. podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Procesným predpokladom pre povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP je existencia nového rozhodnutia, ktoré musí riešiť rovnakú otázku, ktorá bola riešená v pôvodnom konaní a bola vyriešená odlišne, pričom toto nové rozhodnutie je spôsobilé privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Aj pre aplikáciu § 397 písm. e) CSP by bolo nevyhnutné v prvom rade preukázať, že rozhodnutie Súdneho dvora, v rozpore s ktorým má byť napadnutý rozsudok, riešilo rovnakú otázku. Nakoľko žiadny z týchto predpokladov v konaní z vyššie uvedených dôvodov splnený nebol, súd žalobu o obnovu konania zamietol. Len pre doplnenie súd uvádza, že k rovnakému názoru o nemožnosti aplikovať rozsudok C-485/19 na obdobnú situáciu, aká bola riešená v konaní 15Csp/133/2017, dospel aj Okresný súd Prievidza v konaní sp. zn. 5Csp/25/2021. Nakoľko žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, žalovanému ako v plnom rozsahu úspešnej strane súd priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (262 ods. 2 CSP).

5. Voči tomuto rozsudku podala prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobkyňa z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP s tým, že sa domáha, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a povolil obnovu konania.

6. Odvolanie odôvodnila tým, že nie je zrejmé na základe akých úvah dospel súd prvej inštancie k záveru, že neboli naplnené dôvody obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP a § 397 písm. e) CSP, nakoľko podľa názoru žalobkyne súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec a zároveň sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku ani dostatočným spôsobom nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobkyne ohľadne naplnenia podmienok predpokladaných § 397 písm. a) CSP a § 397 písm. e) CSP. Súd prvej inštancie uvádza, že subjektívna lehota troch mesiacov podľa § 403 ods. 1 CSP odkedy sa žalobkyňa mohla dozvedieť o dôvode obnovy bola dodržaná len vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/2019 vydaného 22.04.2021, nie však vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18, ktorý bol vydaný už 09.07.2020. Nárok žalobkyne sa neodvíjal na obnovu vo vzťahu k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18, ale žalobkyňa týmito rozhodnutiami chcela poukázať na súvislosť s rozhodnutím C – 485/19 zo dňa 22.04.2021, na ktorú by konajúci súd v konaní po povolení obnovy konania mal pri posudzovaní predmetu sporu prihliadať. Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o žalobe na obnovu konania uchýlil ku konštatovaniu, že ani jedno z uvedených rozhodnutí sa nevzťahuje na situáciu a nerieši otázky, ktoré boli riešené v rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 17Csp/132/2017 z 11.09.2018, nakoľko predmetné rozhodnutia riešia situáciu plynutia trojročnej premlčacej lehoty v prípade vzniku bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok. Z uvedeného dôvodu nie je možné podľa súdu ani jedno z týchto rozhodnutí, resp. ich závery aplikovať na vec, nakoľko v prejednávanej veci k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo v dôsledku plnenia bez právneho dôvodu, nakoľko súdy konštatovali, že k platnému uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere nedošlo. Procesným predpokladom pre povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP je existencia nového rozhodnutia týkajúceho sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie nesprávne uvádza, že je to existencia nového rozhodnutia, ktoré musí riešiť rovnakú otázku, ktorá bola riešená v pôvodnom konaní. Rozhodnutie, ktoré musí riešiť rovnakú otázku a rozhodnutie, ktoré sa týka strán a predmetu pôvodného konania nemožno stotožňovať. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie vychádzal z premisy, že má ísť o rozhodnutie, ktoré musí riešiť rovnakú otázku ako bola riešená v pôvodnom konaní, je zrejmé, že celé posúdenie prípustnosti žaloby na obnovu konania založil na nesprávnom právnom posúdení. V zmysle čl. 31 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS: „Zmluva o úvere by mala zrozumiteľným a stručným spôsobom poskytovať všetky potrebné informácie, aby sa mohol spotrebiteľ oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, ktoré mu z nej vyplývajú.“ V zmysle vyššie citovaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ má ísť o zmluvu o úvere v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, čo v predmetnom prípade zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným spĺňa, nakoľko ju súd posúdil ako nejasnú a nezrozumiteľnú. Z uvedeného vyplýva, že táto zmluva o úvere je v rozpore s požiadavkami Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z

23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Vzhľadom na vyššie uvedené máme za to, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 z 22.04.2021 možno aplikovať na predmetný prípad. Žalobkyňa zastáva názor, že vo vzťahu ku neakceptovaniu jej argumentácie ohľadne uplatnených dôvodov obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP a § 397 písm. e) CSP uvedenej vo vyjadrení žalobkyne 21.10.2021 mal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviesť argumentáciu, ktorou by jasne, zrozumiteľne a dostatočne konkrétne vyvrátil alebo spochybnil tvrdenie príslušnej strany sporu, t.j. žalobkyne. V danom prípade však súd prvej inštancie uviedol čisto všeobecné vyjadrenie spočívajúce v konštatovaní uplynutia subjektívnej trojmesačnej lehoty vo vzťahu k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ v spojenej veci C-698/18 a C-699/18 z 09.07.2020, a teda že žalobkyňa nepodala žalobu na obnovu konania včas, bez bližšieho zdôvodnenia najmä v kontexte žalobkyňou uplatnenej právnej argumentácie titulom vyjadrenia zo dňa 21.10.2021 a v uvedení, že ani jedno z predmetných rozhodnutí Súdneho dvora EÚ sa nevzťahuje na predmetnú situáciu. Žalobca má za to, že konštatovanie súdu prvej inštancie o irelevantnosti nároku žalobcu bez dostatočného vysvetlenia na základe akých úvah dospel k záveru, že predmetný nárok nemožno považovať za dôvodný zakladá arbitrárnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

7. K odvolaniu žalobkyne sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalovaný a uviedol, že žalobkyňa v konaní – odkazujúc na § 397 písm. a) CSP nepredložila žiadne rozhodnutie, ktoré sa týka predmetu sporu a je záväzné pre sporové strany. Rozhodnutie C-485/19 nie je záväzné ani pre žalobkyňu a ani žalovaného, nakoľko ide o rozhodnutie o predbežnej otázke – t.j. o podaní výkladu úniijného práva. Zároveň dané rozhodnutie sa ani netýka predmetu sporu. Žalobca argumentuje záväznosťou rozhodnutia z prejudiciálneho konania, hoci všeobecnú záväznosť takéto rozhodnutie nemá. Tu je na mieste práve použiť záver SD EÚ vo veci C-234/04 zo 16. marca 2006 Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH kedy aj Súdny dvor EÚ uviedol, že únievé právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátného súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Rozhodnutie Costa vs. ENEL (C-6/64) neobsahuje žiadne ustanovenie o nadradenosti či záväznosti rozhodnutí SD EU o prejudiciálnych otázkach spôsobom, ako to prezentuje a tvrdí žalobca. Rovnako ani rozhodnutie vo veci CILFIT neobsahuje takýto záver (mimočodom, dané rozhodnutie sa týka len výkladu v tom zmysle, že súd, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátného práva, je povinný obrátiť sa na Súdny dvor EÚ). Poukázal na uznesenie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 345/2017 . Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods.1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (v spojení s opravným uznesením) je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

9. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalobkyňou, a to so zameraním na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správneému záveru ohľadom toho, že nie sú dané dôvody pre povolenie obnovy konania.

10. Podľa § 397 písm. a) a e) CSP, proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania,

ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné.

11. Odvolací súd zdôrazňuje, že obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok predstavuje narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím, a preto musí tento zásah musí byť vyvážený sprísnenými podmienkami prípustnosti, ktoré sú taxatívne vymedzené v ust. § 397 CSP. Žalobkyňa odôvodnila žalobu na obnovu konania dôvodom primárne podľa § 397 písm. a) CSP a tvrdila, že všetky podmienky v ňom ustanovené na povolenie obnovy konania sú splnené. V odvolaní namietala, že súd prvej inštancie nesprávne uviedol, že nové rozhodnutie musí riešiť rovnakú otázku, ktorá bola riešená v pôvodnom konaní. Pokiaľ ide o dôvod prípustnosti obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP, musia byť splnené kumulatívne nasledovné podmienky: a) skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy nemohla strana oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, b) dôvodom obnovy konania sú len také skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania a c) skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy sú spôsobilé prívodiť pre stranu pôvodného konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o prvú a tretiu podmienku, odvolací súd má za to, že splnené boli. Pri rozhodnutiach, ktorých existencia bude dôvodom obnovy konania, môže ísť o rozhodnutia, ktoré strana bez svojej procesnej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní, napriek tomu, že reálne existovali, alebo rozhodnutia nové, také, ktoré boli prijaté až po právoplatnom rozhodnutí veci. V danom prípade rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19, na ktoré sa žalobkyňa odvoláva bolo vydané dňa 22.04.2021, teda bolo prijaté až po právoplatnom skončení pôvodného konania č.k. 17Csp/132/2017-101 zo dňa 11.09.2018. Pokiaľ ide o spôsobilosť tohto rozhodnutia prívodiť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, tu sa odvolací súd so závermi súdu prvej inštancie stotožniť nemôže. Zo záverov Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 je zrejmé, že „zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“ Z rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 30C/236/2014-31 zo dňa 11.11.2014, kde sa žalovaný tam z pozície žalobcu domáhal zaplataenia od žalobkyne (tam v postavení žalovanej) sumy vo výške 646,78 eur s príslušenstvom titulom spotrebiteľského úveru. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že súd prvej inštancie posúdil zmluvu o revolvingovom úvere pre jej nezrozumiteľnosť a nejasnosť ako neplatný právny úkon, pričom absentovali niektoré náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zák. č. 258/2001 Z.z., v dôsledku čoho sa úver považuje za bezúčinný a bez poplatkov. V konaní sp. zn.: 17Csp/132/2017 sa žalobkyňa domáhala od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaný od žalobkyne prijal na základe vyššie uvedenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a bol povinný ho vydať z dôvodu, že zmluva o revolvingovom úvere bola vyhodnotená ako neplatná. Žaloba bola rozsudkom č.k. 17Csp/132/2017-101 zamietnutá z dôvodu premlčania. Je zrejmé, že v konaní sp. zn.: 17Csp/132/2017 išlo o vrátenie sumy neoprávnene zaplatenej v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, a ktoré boli premietnuté práve do zákonných ustanovení zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

12. Nemožno však opomenúť, že nebola splnená podmienka prípustnosti obnovy konania, ktorá spočíva v tom, že môže ísť len o také rozhodnutie, ktoré sa týka strán a predmetu pôvodného konania. Uvedená požiadavka podčiarkuje celkovú koncepciu účinkov rozhodnutí podľa CSP inter partes. Jedným z druhov klasifikácie rozsudkov podľa účinkov je to, či pôsobia „len“ inter partes alebo erga omnes. Absolútnym a takmer neprekročiteľným pravidlom je to, že podľa Civilného sporového poriadku majú rozsudky účinky len na sporové strany v konkrétnom konaní. Výnimočne však môže zákon stanoviť, že rozsudok má účinky širšie - napríklad v konaní o abstraktnej kontrole. Rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-485/19 sa síce týkalo žalovaného, ale nie žalobkyne, nešlo o konanie, ktorého predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania súdom prejednávajúcim vec týkajúcu sa žalobkyne. Uvedená podmienka sa týka aj dôvodu prípustnosti obnovy konania podľa ust. § 397 písm. e) CSP, pričom musia byť splnené kumulatívne nasledovné dve podmienky: a) existencia právoplatného rozsudku, ktorý je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie

a b) rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie je pre strany sporu zároveň záväzné. Tu je potrebné zdôrazniť, že Občiansky súdny poriadok upravoval v ust. § 228 ods. 1 písm. e) OSP dôvod prípustnosti obnovy konania nasledovne: právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev. Žalovaný správne poukázal v tejto súvislosti na uznesenie ÚS SR sp. zn.: III. ÚS 345/2017 (bod 21.), kde Ústavný súd SR odkazuje na závery Súdneho dvora v rozsudku C-234/04 vo veci Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH, v ktorom Súdny dvor uviedol, že únieové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva, Súdny dvor tiež uviedol, že na to, aby sa zabezpečila stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými. Týmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Rozhodnutie Súdneho dvora zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnuté rozhodnutie alebo ak odlišne, hoci vo veci inej, rieši otázku, majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. V záujme podčiarknutia charakteru výnimočnosti obnovy konania zákonodarca pri prijatí Civilného sporového poriadku znenie pôvodného ust. § 228 ods. 1 písm. e) OSP precizoval tak, že vymedzil aj podmienku záväznosti rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie pre strany konania.

13. Pokiaľ ide o záväznosť rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, povaha prejudiciálneho konania nespočíva v tom, že je riešený spor medzi stranami, ale Súdny dvor poskytuje iba odpovede na konkrétne otázky vnútroštátneho súdu týkajúce sa výkladu práva EÚ. Na základe odpovedí zo Súdneho dvora súd, ktorý položil prejudiciálnu otázku, následne aplikuje právo EÚ na spor, ktorý je pred ním vedený a vo veci rozhodne. Zároveň po tom, ako rozhodnutie bolo publikované v zbierke rozhodnutí Súdneho dvora a Všeobecného súdu, sú vnútroštátne súdy pri riešení otázky výkladu práva EÚ, ktorá už bola riešená pred Súdnym dvorom, povinné aplikovať správne eurokonformný výklad práva, tzn. súdne rozhodnutia nesmú byť v zjavnom rozpore s judikatúrou Súdneho dvora. Účelom konania o prejudiciálnej otázke je teda rozhodovať právne otázky a tieto rozhodnutia sú záväzné pre daný súd členského štátu, ak sa týkajú výkladu daného komunitárneho aktu. V danom prípade však hovoríme o všeobecnej záväznosti judikatúry Súdneho dvora EÚ pre vnútroštátne súdy, nie o záväznosť inter partes, t.j. pre strany konania v konkrétnej prejednávanej veci, ktorá predstavuje subjektívnu záväznosť rozhodnutia. Práve subjektívna záväznosť pre strany konania je jednou z podmienok naplnenia dôvodu na povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP („sú tu ...rozhodnutia ... týkajúce sa strán pôvodného konania“) aj § 397 písm. e) CSP („je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie ..., ktoré je pre strany záväzné“), pričom v danom prípade táto podmienka nepochybne splnená nebola.

14. Hoci súd prvej inštancie sústredil svoje rozhodnutie na závery o tom, že nešlo o rovnaký predmet konania, resp. že nebola riešená otázka, ktorá by bola spôsobilá privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, čo je len čiastkovo súčasťou vymedzenej podmienky pre povolenie obnovy konania (aj to len podľa § 397 písm. a) CSP) - pričom jeho závery v tomto smere nemožno považovať za správne, je nutné stotožniť sa tým, že dôvody na povolenie obnovy konania v danom prípade nie sú dané. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Vecná správnosť ako zákonný predpoklad pre vydanie potvrdzujúceho rozhodnutia sa vyžaduje iba v prípade výroku preskúmaného rozhodnutia. Vecná nesprávnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie tak nebráni tomu, aby odvolací súd v konečnom dôsledku rozhodnutie potvrdil. Z uvedených dôvodov odvolací súd konštatuje, že vo výroku I. (a v závislom výroku II. o trovách konania) je rozsudok súdu prvej inštancie (v spojení s opravným uznesením) vecne správny, čím sú dané dôvody na jeho potvrdenie podľa § 387 ods. 1 CSP.

15. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že námietka odvolateľky spočívajúca v tom, že súd prvej inštancie nesprávne posudzoval plynutie subjektívnej lehoty troch mesiacov podľa § 403 ods. 1 CSP vo vzťahu k rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veciach C-698/18 a C-699/18 (lebo nárok žalobkyne sa neodvíjal na obnovu vo vzťahu k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18,

ale žalobkyňa týmito rozhodnutiami chcela poukázať na súvislosť s rozhodnutím C – 485/19 zo dňa 22.04.2021) je právne nevýznamná. Súd prvej inštancie správne posudzoval plynutie subjektívnej lehoty podľa § 403 ods. 1 CSP vo vzťahu k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ vo veci: C – 485/19 (bod 16. odôvodnenia), o ktoré sa žalobkyňa v žalobe na obnovu konania opiera. Pokiaľ sa nad rámec uvedeného súd prvej inštancie zaoberal aj plynutím tejto lehoty vo vzťahu k rozhodnutiam vo veciach C-698/18 a C-699/18, ktoré žalobkyňa uvádzala len podporne (nie ako dôvod obnovy konania), tieto závery nemajú nijaký dosah a vplyv na vecnú správnosť výroku o zamietnutí žaloby.

16. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

17. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 296 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu, pričom nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 257 CSP.

20. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).